

A Csendőr

Ma tudjuk már
Borzolt, borzalmas
És soha nem nyugodalmas
Napjainkban, hogy ki volt ő,
A Kakastollas!
Most tudnánk csak megbecsülni
Amit őrzött: a biztonságot.
Most, hogy kiveszett a földről.
Amire ő hűen vigyázott.
Áhitozzuk az Igazságot.
Keressük a Becsületet,
Ami velük együtt elveszett.
Felragyog a múltból
Robusztus alakjuk,
Lelkük nemes borát
De nagyon szomjazzuk!
Az égi rónákon menetelő lábuk
Fényévek szántását
Egyre messzebb rója,
De a forduló ég
Négy dimenziója
És a lelkünk vágya
Visszahozza újra,
S káprázó szemünkkel
Védő karját látjuk,
És ha lesz még jövő,
Óróra mintázzuk;
Felzokogó vágyunk
Szellemét idézi
Isten, haza, szívbéli nemesség,
Hűség, becsület, erény.
Ami kevesebb: semmi-
S ami több: szemét!

*Négyesy Irén
1981.*

A csendőrség 100 éves évfordulójára